

Біографічні починки

Доктор філологічних наук. Член спілки письменників України.

Народився 14 липня 1947 р. у м. Владикавказі (Росія). Мати – Валентина Пилипівна (дівоче прізвище Горячківська), народилася 1917 р. у м. Каневі, померла 2004 р. у Черкасах. Батько – Степан Олексійович (1909–1997), уродженець с. Олександрівка на Чернігівщині.

Того ж 1947 року батьки повернулися в Україну, до Черкас. Після восьмирічки закінчив у 1966 р. Смілянський технікум харчової промисловості. Працював слюсарем на машинобудівних заводах Сміли, Одеси, Черкас. Протягом 1967–1968 рр. служив у ракетних військах у м. Первомайську.

У 1969 р. вступив на факультет журналістики Київського університету. Навчаючись, підробляв вантажником у хлібному магазині, а з 1973 р. почав працювати в газеті «Літературна Україна» і до захисту диплома вже став завідувачем відділу. Проте при розподілі на роботу державна комісія відмовила газеті у проханні направити В. С. Брюховецького на посаду, яку він уже обіймав. Сталося це через низку негласних причин: ще другокурсником він організував успішний студентський протест проти втручання КДБ в університетське життя; видавав самвидавський антикомуністичний журнал; у 1971 р. зумів пробитися до дачі Ростроповича заради кількох слів підтримки опальному Солженіцину, якого в той час цькувала влада.

Проте В'ячеслав Брюховецький домігся скасування рішення держкомісії і до кінця 1976 р. працював завідувачем відділу критики «Літературної України».

Аспірантуру (1977–1979) довелося закінчувати з бібліотекознавства і дисертацію захищати в Ленінграді (1980), бо тодішній директор Інституту літератури Шамота заявив, що ненадійний критик ніколи не працюватиме в цій ідеологічній установі. Після виходу Шамоти на пенсію В. С. Брюховецького запросили на роботу до Інституту літератури, де він пройшов шлях від молодшого наукового співробітника до завідувача відділу теорії літератури (1980–1991), захистив докторську дисертацію (1986). Був тут секретарем парторганізації, на звітних зборах 1990 р. вийшов із КПРС. Після цього партійна організація Інституту розпалася.

В'ячеслав Брюховецький був одним із організаторів Народного руху України, Головою секретаріату 1-го з'їзду, одним з авторів проекту Програми НРУ.

Упродовж 1989–1990 рр. працював професором в університетах США і Канади. В 1990 р. – один із організаторів (віце-президент) Української Наукової Асоціації, яка була створена на противагу Академії наук України. З 2005 р. – Президент Всеукраїнської Експертної Мережі.

16 листопада 1991 р. В. С. Брюховецький підписав наказ № 1 по невідродженій ще Києво-Могилянській академії, де зазначив, що починає працювати її ректором. Уся подальша його діяльність на цій посаді (з 1994 р. – президент) пов'язана з розбудовою Національного університету «Києво-Могилянська академія» (НаУКМА), а також створенням філій в Острозі та Миколаєві, які тепер є самостійними вищими навчальними закладами. У 2001 р. був одним з ініціаторів заснування Європейського колегіуму польських та українських університетів (м. Люблін, Польща).

Автор семи літературознавчих книжок, фільму «Твердиня української духовости», кількох перекладів з англійської та польської мов, має понад 400 публікацій у фахових збірниках та в українській і зарубіжній пресі.

Відзначений нагородами України, Польщі, Франції, лауреат кількох премій, член багатьох редколегій, державних і міжнародних рад у сфері культури, науки та освіти.

Дружина Лариса Іванівна – старший викладач НаУКМА, головний редактор журналу «Кіно-Театр», який вона заснувала в 1995 р. Старша дочка Оксана – художник. Молодша Ольга – старший викладач НаУКМА, кандидат філософських наук. Неймовірне щастя для всієї родини – онучка Меланія.

Захоплення В'ячеслава Степановича – робота на землі в усіх її виявах. Мрія – прищепити Меланії любов до праці на землі.

Життєве кредо: *«Рух уперед неможливий там, де страх перед наслідками сильніший від любові до істини».*